

Arrest

nr. 182 460 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 19 januari 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 4 februari 2015.

Op 12 mei 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 19 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 22 september 2015 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal verworpen.

Op 28 februari 2016 wordt de dochter van verzoekster geboren. Dit kind was nog voor de geboorte op 4 februari 2016 erkend door de vader, van Nederlandse nationaliteit, die gemachtigd is tot verblijf in België.

Op 30 maart 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter* en wordt verzocht om bijkomende documenten in te dienen.

Op 30 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid an het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 30.03.2016 werd ingediend door:

Naam: B. F.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (...)1988

Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘§2 Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.’

Betrokkene diende een aanvraag in in functie van haar minderjarige dochter L. M. geboren te Antwerpen op (...)2016 en van Nederlandse nationaliteit (RR xxx).

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene de volgende documenten over: contract inburgering dd 19.05.2016, attest tijdelijke onderbreking inburgering vanaf 28.05.2016 tot 28.08.2016, inschrijvingsbewijs VDAB 13.05.2016, verklaring De Voorzorg 25.04.2016.

Nergens in het dossier blijkt welke de bestaansmiddelen zijn waar betrokkene kan over beschikken. Ze is wel ingeschreven bij de VDAB, echter uit het attest blijkt dat zij geen werkloosheidsuitkering ontvangt. Geen van de andere voorgelegde documenten biedt daar uitsluitel over. Derhalve kan niet worden gesteld dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de minderjarige ten laste te nemen overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de minderjarige te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en het volgende wenst op te merken:

a) Aangaande de aanvraag

In casu verwijst verwerende partij naar artikel 40 bis, §2, 5° dat het volgende stelt:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

Art 40 bis, §2, 5° regelt dus het recht op gezinshereniging voor een ouder van een minderjarige Unieburger.

2° verduidelijkt verder dat de referentiepersoon voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In casu werd bij de aanvraag van verzoekster het bewijs geleverd dat verzoekster zich heeft ingeschreven in de VDAB.

Alleen is verzoekster op dit moment niet in staat, gezien zij hoogzwanger is. De partner van verzoekster en de vader van het minderjarige kind is momenteel wel aan het werk, die in het bezit is van een E-kaart, welke documenten nu worden bijgebracht.

De wet van 15.12.1980 (verder: vreemdelingenwet) vereist immers dat de referentiepersoon in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen om te garanderen dat hij niet ten laste zou vallen van de openbare overheden.

Verzoekster brengt de loonfiches van haar partner voor om zo de voldoende bestaansmiddelen aan te tonen.

Uit de bijgebrachte stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat de partner van verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden..

Dat de beslissing stelt: "nergens in het dossier blijkt welke de bestaansmiddelen zijn waar betrokkene kan over beschikken... Derhalve kan niet worden gesteld dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de minderjarige ten laste te nemen overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980."

Dat verzoekster kan aantonen dat door het feit dat haar partner in België wel tewerkgesteld is, zij niet ten laste van de overheid valt zodat aan de ratio legis werd voldaan.

Dat art 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet werd ingevoerd door de Wet van 19.03.2014 om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dat de parlementaire voorbereiding het volgende stelt:

"Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen? In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, 'Alopka', C-86/12, punt 29)

In zijn 'Chen'-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest "Zu en Chen", punten 45 en 46)

In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt.

Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak Zu en Chen' bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet

Ook de besluiten van het arrest Chen van het Europees Hof van Justitie worden in de wet opgenomen. De ouder van een kind dat een EU-burger is en zich in een andere lidstaat bevindt, kan voortaan ook een recht op verblijf in die lidstaat invoeren. Deze ouder dient echter daarvoor over toereikende bestaansmiddelen voor zichzelf en het kind te beschikken, en over een ziektekostenverzekering. Ook een dergelijk geval werd tot dusver geregeld via het artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet"

Dat hieruit duidelijk blijkt dat de Belgische wetgever een recht op verblijf toekent aan de ouder van een minderjarige Unieburger, op voorwaarde dat de Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt en overeen ziektekostenverzekering.

Door artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet zo te interpreteren dat deze bepaling enkel een recht op gezinshereniging zou toekennen aan de ouder van een Unieburger die formeel staat ingeschreven als 'houder van voldoende bestaansmiddelen', is onaanvaardbaar en een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel!

Dat artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bovendien niet vermeldt op basis waarvan de Unieburger zijn verblijfsrecht heeft bekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit in arrest nr 148 088 dd 18.06.2015:

'Nu de gemachtigde het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert aan een moeder met haar minderjarig kind dat Unieburger is, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het kind zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering(...), is de motivering niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° juncto artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.'

Dat verzoekster bovendien recht heeft op verblijf, overeenkomstig art 7 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad.

Dat verwerende partij hier rekening mee dient te houden en deze richtlijn dient toe te passen op het dossier van verzoekster!

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr.

211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tót verwijdering.'

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar kind en partner dient achter te laten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met hét oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster en haar gezin duidelijk geïntegreerd zijn in België.

Hier vermeldt verwerende partij niets van in zijn beslissing!

Indien verwerende partij niet voldoende informatie had, had men altijd om bijkomende informatie kunnen vragen!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier en verzoekster niet gehoord heeft.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel.

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt verzoekende partij tevens een schending van de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur voor te houden.

Bovendien blijkt tevens dat verzoekende partij met de aangehaalde schending van de "motiveringsplicht", doelt op de schending van de formele motiveringsplicht.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van (het artikel 3 van) de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder merkt op dat aangezien de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu niet beslist heeft tot beëindiging van het verblijfsrecht van maar wel tot weigering van verblijf aan verzoekende partij, zij in haar verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar een vermelding op de website van kruispunt-migratie die betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht (en dit nog los van het feit dat dergelijke vermelding hoe dan ook geen reglementaire waarde heeft).

Verzoekende partij heeft op 30.03.2016 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, als moeder van een Unieburger, te weten haar minderjarige dochter M. J. L. (Nederlandse nationaliteit).

Artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt dienaangaande als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de vader of moeder van een minderjarige Unieburger slechts tot een verblijf van meer dan drie maanden kan toegelaten worden, indien de minderjarige Unieburger ten laste is van de gezinshereniger.

Op 30.03.2016 werd verzoekende partij verzocht om het bewijs te leveren dat zij over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij heeft de volgende documenten voorgelegd:

- contract van inburgering dd. 19.05.2016;
- een attest van tijdelijke onderbreking inburgering vanaf 28.05.2016 tot 28.08.2016;
- een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 13.05.2016 ;
- een verklaring van De Voorzorg dd. 25.04.2016.

Na onderzoek van de door verzoekende partij voorgelegde documenten heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris Aangezien geheel terecht beslist dat, aangezien zij geen bewijzen voorlegt van de bestaansmiddelen waarover zij zou beschikken, niet kan worden gesteld dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de referentiepersoon ten laste te nemen overeenkomstig art. 40bis §2, 5° Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voegt bij onderhavig verzoekschrift loonfiches van haar beweerde partner en meent hierdoor voldoende bestaansmiddelen te kunnen aantonen. Bijgevolg zou hierdoor wél aan de voorwaarden van art. 40bis §2, 5° Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij pas in kader van onderhavige procedure de desbetreffende loonfiches voorlegt. Aangezien deze niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris

ter kennis zijn gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, heeft hij daar geen rekening mee kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verder laat verweerder gelden dat in kader van een aanvraag gezinshereniging volgens artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980 de aanvragende ouder dient aan te tonen de referentiepersoon ten laste te hebben (en dus zelf over afdoende persoonlijke bestaansmiddelen te beschikken om dit te doen).

Uit de parlementaire voorbereidingen bij de vreemdelingenwet blijkt heel duidelijk dat de wetgever de voorwaarde van het ten laste zijn van het minderjarig kind en de toereikende bestaansmiddelen steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Hetgeen ook in het door verzoekende partij aangehaalde arrest van Uw Raad dd. 18.06.2015 (nr. 148.088) wordt onderstreept:

“Uit de boven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de moeder om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

(...)

“Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de ratio legis nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.”

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar vage beschouwingen niet aantoont dat zij over toereikende bestaansmiddelen zou beschikken, om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het gegeven dat de partner van verzoekende partij financieel in staat zou zijn haar financieel te steunen, betekent dat hij dit daadwerkelijk doet. Verzoekende partij legt immers geen documenten voor waaruit blijkt dat er effectief regelmatige en afdoende stortingen ten hare gunste zijn gebeurd.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op het geciteerde arrest en de parlementaire voorbereiding bij de Vreemdelingenwet beroepen teneinde het tegendeel te aan te tonen.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar art. 7 van richtlijn 2004/38/ EG van het Europees Parlement en de Raad.

Verweerder stelt vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

Verzoekende partij toont dit echter op geen enkele manier aan.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op

een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk enerzijds artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet en anderzijds artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name enerzijds dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en anderzijds dat haar legaal verblijf in België is verstreken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

De bestreden beslissing werd genomen met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt,"

Hieruit blijkt dat het minderjarig kind ten laste moet zijn van verzoekster.

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat zijzelf hoogzwanger was en daarom niet in staat om te werken. Zij voegt bij het verzoekschrift loonfiches van haar partner waaruit blijkt dat het gezin voldoende bestaansmiddelen heeft. Verzoekster stelt dat uit de bijgebrachte stukken in het administratief dossier duidelijk blijkt dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekster meent dat de tewerkstelling van haar partner en zijn inkomsten meebrengt dat zij niet ten laste valt van de openbare overheden en dat daardoor aan de *ratio legis* is voldaan. Verzoekster verwijst naar de voorbereidende werken. Verzoekster meent dat het niet kan om enkel een recht op gezinshereniging toe te kennen aan een ouder van een minderjarige burger van de Unie, als deze minderjarige burger staat ingeschreven als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De grond waarop de minderjarige burger van de Unie zijn verblijfsrecht heeft verkregen, is niet relevant.

3.1.3.4. Verzoekster legde bij haar aanvraag volgende stukken voor:

- een inburgeringscontract van 19 mei 2016;
- een attest van 19 mei 2016 van tijdelijke onderbreking contract inburgering van 28 mei 2016 tot 28 augustus 2016;
- een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 13 mei 2016, waarin vermeld wordt dat verzoekster sinds 13 mei 2016 ingeschreven is als werkzoekende en geen uitkeringen krijgt;
- een verklaring van lidmaatschap van een ziekteverzekering d.d. 25 april 2016 als persoon ten laste.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Nergens in het dossier blijkt welke de bestaansmiddelen zijn waar betrokkene kan over beschikken. Ze is wel ingeschreven bij de VDAB, echter uit het attest blijkt dat zij geen werkloosheidsuitkering ontvangt. Geen van de andere voorgelegde documenten biedt daar uitsluitel over. Derhalve kan niet worden gesteld dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de minderjarige ten laste te nemen overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.”

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen stukken heeft voorgelegd inzake de tewerkstelling en het inkomen van haar partner. Zij doet dit slechts voor het eerst bij huidig verzoekschrift. De verwerende partij kon bijgevolg bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met deze stukken, los van de vraag of deze in aanmerking komen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een inschrijvingsbewijs heeft voorgelegd van de VDAB, waaruit blijkt dat zij sinds 13 mei 2016 werkzoekend is en geen uitkeringen ontvangt, maar voor het overige werd geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen zij zou kunnen beschikken. Bijgevolg steunt het op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit het dossier niet blijkt wat de bestaansmiddelen zijn waarover verzoekster kan beschikken en dat niet kan worden gesteld dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de minderjarige ten laste te nemen overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 5° van de vreemdelingenwet.

De omstandigheid dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag opnieuw zwanger was, wordt pas voor het eerst vermeld in het verzoekschrift en kon bijgevolg niet in rekening worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien brengt dit loutere gegeven, of het feit dat zij in de maanden voor de aanvraag zwanger was van het eerste kind, niet mee dat verzoekster ontslagen wordt van de wettelijk voorziene vereiste dat zij moet aantonen dat de minderjarige burger van de Unie te haren laste is.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Verzoekster verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden van de geldende wetteksten, naar het arrest van het Hof van Justitie C-200/02 Zhu en Chen, naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 148 088 van 18 juni 2015 en besluit hieruit dat het niet opgaat te eisen dat de minderjarige burger van de Unie eerst zelf een verblijfsrecht moet hebben verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Er dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet gesteld wordt dat verzoeksters kind zelf eerst een verblijfsrecht moet hebben verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing bevat geen motief in dit verband. Dit onderdeel van het eerste middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoekster op 30 maart 2016, naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging, een bijlage 19ter werd gegeven waarin uitdrukkelijk vermeld werd dat zij nog bijkomende documenten moest indienen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster bijgebrachte stukken daarin worden vermeld, zodat er rekening mee werd gehouden. Verzoekster heeft bijgevolg de mogelijkheid gekregen om alle stukken voor te leggen die zij nuttig achtte, zodat *in casu* een schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur niet kan worden aangenomen, noch voor wat betreft de weigering van verblijf als voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de verwerende partij door verzoeksters aanvraag op de hoogte was van de omstandigheid dat zij in België net bevallen was van een kind van Nederlandse nationaliteit en dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij tevens op de hoogte was van de omstandigheid dat verzoekster een Nederlandse partner heeft in België. Uit de motieven van het bevel blijkt dat hiermee ook rekening werd gehouden. Bijgevolg kan worden gesteld dat verzoekster, was zij gehoord geweest, geen elementen had kunnen aanbrengen die hadden meegebracht dat de verwerende partij zich zou onthouden hebben van het bestreden bevel of een beslissing in andere zin zou hebben genomen.

3.1.3.7. Verzoekster wijst erop dat bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van het verblijf, rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier en dat een socio-economisch onderzoek moet worden gevoerd.

De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, geen beëindiging van het verblijf. Verzoekster voert geen wetsbepaling aan die zou stellen dat bij een beslissing tot weigering van verblijf een socio-economisch onderzoek moet worden gevoerd. Dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag.

3.1.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing wel degelijk een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat verwerende partij weet heeft van het feit dat haar minderjarig kind in België verblijft.

Desondanks heeft verwerende partij hier onvoldoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Men stelt louter dat er verzoekster zich wel ergens anders zou kunnen vestigen. Dit is echter onmogelijk.

Dat verzoekster een bevel om het grondgebied mocht ontvangen.

Wat beoogt verwerende partij hiermee?

Dient verzoekster haar kind en partner achter te laten en terug te keren naar Angola?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar haar gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekster woont samen met haar partner en hun 1ste kind in België. Ze verwachten samen hun 2de kindje.

Haar integratie, haar langdurig verblijf en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en samen een effectieve gezinscel vormt.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Angola en haar minderjarig kind en haar partner achterblijven in België?!

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

"Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is. "

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Angola een gezinsleven te hebben! Dat verzoekster en haar gezin toch geen normaal gezinsleven meer kunnen vormen indien verzoekster naar Angola dient terug te keren en de rest van het gezin in België kan blijven. Daar hier zelfs geen sprake kan zijn van een tijdelijke verwijdering. Wie zal verzoekster bijstaan bij de nakende bevalling?! Verzoekster is namelijk hoogzwanger. Dat zij zich ook niet meer kan verplaatsen naar Angola gezien haar toestand.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

De Staatssecretaris dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 8 EVRM.

Verzoekende partij acht art. 8 EVRM geschonden doordat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij gescheiden zal worden van haar in België verblijvende partner en kind. Zij voert bovendien aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen enkele afweging zou hebben gemaakt met betrekking tot het gezinsleven van verzoekende partij.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie behelst.

Verweerder wijst erop dat de wettelijke voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, onder meer het recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgen.

Vanzelfsprekend impliceert de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat er rekening werd gehouden met de gezinsbanden waarop verzoekende partij zich beroepen heeft in haar aanvraag gezinshereniging.

De toetsing aan art. 8 EVRM, werd dan ook, middels de toepassing van art.40bis Vreemdelingenwet, doorgevoerd in de bestreden beslissing.

Daarbij benadrukt verweerder dat verzoekende partij zich niet op de bescherming van voornoemd artikel kan beroepen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, dit minstens tijdelijk.

Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar partner en kind niet mogelijk zou zijn haar te vergezellen naar het land van herkomst.

In zoverre verzoekende partij wijst op haar zwangerschap waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn om naar Angola terug te keren, wijst verweerder erop dat dit geen effectieve hinderpaal vormt voor de uitbouw van een gezinsleven in Angola. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris immers geoordeeld dat uit de door verzoekende partij voorgelegde stukken niet blijkt dat er medische problemen zouden zijn die de terugkeer van verzoekende partij zouden verhinderen. Verzoekende partij heeft geen enkel medisch attest voorgelegd waaruit zou blijken dat zij om gezondheidsredenen niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

In zoverre verzoekende partij wijst op een voorgehouden integratie en langdurig verblijf, dient verweerder op te merken dat deze zou zijn opgebouwd terwijl verzoekende partij zich ervan bewust was dat de immigratiestatus er toe leidt dat het voortbestaan van deze integratie in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. Verzoekende partij heeft op geen enkel ogenblik op legale wijze in België verbleven.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

3.2.3.2. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

3.2.3.3. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu blijkt dat uit het onderdeel “weigering van verblijf” van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoekster een minderjarig kind heeft van Nederlandse nationaliteit, maar dat werd geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om in functie van dit kind een gezinshereniging te verkrijgen. Uit de bevelscomponent van de bestreden beslissing blijkt volgende overweging in verband met het gezinsleven in België:

“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de minderjarige te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en stelt dat het gezin zich als geheel elders kan vestigen waar zij wel een legaal verblijf zouden hebben of hun gezin zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en dat verzoekster een andere verblijfplaats kiest.

In dit verband voert verzoekster aan dat het niet mogelijk is dat het gezin gescheiden leeft en dat er hinderpalen zijn voor het gezin om zich als geheel elders te vestigen. Verzoekster stelt dat zij niet alleen kan teruggaan naar Angola en stelt dat het gezin als geheel evenmin zich in Angola kan vestigen.

In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekster zich wat de onmogelijkheid voor het hele gezin om zich in Angola te vestigen, beperkt tot een loutere bewering die zij niet staft met enig gegeven. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster België is binnengekomen in januari 2015 en een asielaanvraag heeft ingediend, die afgesloten werd op 22 februari 2016. Zodoende bevindt verzoekster zich in precair verblijf en heeft het gezinsleven zich ontwikkeld in deze periode van precair verblijf. In het licht van deze beschouwingen is de belangenafweging die de verwerende partij maakt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk of disproportioneel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“derde middel: Schending van het 1VRK en art 74/13 van de vreemdelingenwet

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing töt verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Het minderjarige kind, alsook het ongeboren kind hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

De kinderen (ook het ongeboren kind) hebben het recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met hun moeder en vader te onderhouden, en dat zij die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band opbouwen met de moeder, indien zij teruggestuurd wordt naar Angola en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken, hier school zullen lopen en hier opgroeien??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, ni: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (. . .) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

-Dat-niet-duidelijk is dat. Ook verzoekster de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar Angola en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van haar kinderen.

Dat ook uw Raad zich hier reeds verschillende malen over uitsprak, onder andere in arrest nr. 97 183 dd 21.02.2013:

"Ten deze en ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer

van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) (cfr. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.) Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten daarenboven eveneens gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven.

Aangezien uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekster, minstens dat die elementen in overweging werden genomen die redelijkerwijs in aanmerking dienden genomen te worden, met name het bestaan van haar minderjarige dochter, werd de tweede bestreden beslissing niet redelijk verantwoord en maakt het dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel."

Ook arrest nr. 121 015 dd. 20.03.2014 is zeer duidelijk:

"Gelet op het bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

Waar verweerder verwijst naar een arrest van de Raad weze het opgemerkt dat de Raad in deze eveneens stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bescherming biedt aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleden hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen kampen. In casu meent de Raad dat verzoekster op afdoende wijze haar feitelijke gezinsleven heeft aangetoond (zie supra), verweerder betwist ook geenszins dat verzoekster samenwoont met haar kind. (...)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden"

Dat dit in casu toepasbaar is op het dossier van verzoekster.

Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoekster een gezin vormt in België, samen met haar dochter en partner.

Hoe kan verwerende partij tot de conclusie komen in dit dossier?! Dat het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat het wel degelijk onredelijk is dat het gezin van verzoekster van elkaar gescheiden wordt indien zij dient terug te keren.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK zou schenden.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' een bevel af te leveren."

3.3.2. In de nota antwoordt de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het internationaal kinderrechtenverdrag;
- art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij zich beroept op artikel 7 van het IVRK, laat verweerder gelden dat deze artikelen geen directe werking hebben.

"3.3.4 Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 5, 7 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Er dient daarnaast te worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert het ouderlijk gezag uit te oefenen ten opzichte van zijn kind en naar evenredigheid van zijn middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding van zijn kind. De naleving van deze verplichtingen vereist niet dat verzoeker op het Belgisch grondgebied aanwezig is." (R.v.V. nr. nr. 51 831 van 29 november 2010, www.rvv-cce.be)

Aangaande de vermeende schending van artikel 9,1 IVRK, stelt verwerende partij eveneens vast dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat aan artikel 9,1 IVRK geen directe werking kan worden toegekend in het intern Belgisch recht, "daar artikel 9-1 van het Kinderrechtenverdrag ... op zich onvoldoende precies is om van toepassing te zijn zonder dat een nadere regeling nodig is". (R.v.St. nr. 97.206, 28 juni 2001).

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verder houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing in strijd met art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou geen rekening hebben gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekende partij, met name van het bestaan van haar minderjarige dochter. Wederom wijst zij hierbij op het gezin dat zij met haar partner en kind zou vormen en haalt zij aan dat een eventuele terugkeer naar Angola een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van haar kinderen. De motiveringsplicht zou tevens geschonden zijn.

Verweerder wijst er vooreerst op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt; het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de erin vermelde elementen.

Bovendien kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de beslissing geen rekening zou hebben gehouden met art. 74/13 Vreemdelingenwet. Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Hetgeen ook bevestigd wordt in de door verzoekende partij aangehaalde arresten van uw Raad (nr. 97.183 en nr. 121.015).

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met alle elementen ex. art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zulks kan niet ernstig betwist worden.

Zo stelt de bestreden beslissing dienomtrent als volgt:

"Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de minderjarige te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake."

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat hoe dan ook niet om de vernietiging ervan te bekomen.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden,

Aangezien de bestreden beslissing niet noodzakelijkerwijze tot gevolg heeft dat verzoekende partij van haar kind zou worden gescheiden, kan zij niet dienstig verwijzen naar het arrest van het EHRM dd. 28.06.2011 (nr. 55597/09). De bestreden beslissing verhindert immers niet dat het kind een band zou opbouwen met verzoekende partij, aangezien het verzoekende partij, haar partner en kind vrij staat om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Deze bepalingen waarborgen dat het kind het recht heeft om door zijn ouders te worden verzorgd en dat het kind niet van zijn ouders wordt gescheiden.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat het kind van zijn beide ouders wordt gescheiden. Het Nederlandse kind dat in België woont, kan bij zijn Nederlandse vader die in België woont, blijven. Het kind kan ook verzorgd worden door deze Nederlandse vader. In de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het hele gezin zich elders kan

vestigen, waar verzoekster wel een verblijfsrecht zou hebben, en uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat dit niet onredelijk is omdat verzoekster geen hinderpalen aanbrengt die zouden verhinderen dat het gezin zich samen elders vestigt. Tevens wordt in de beslissing tot weigering van verblijf duidelijk aangegeven dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met het kind.

Voorts moet worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in aanmerking heeft genomen dat verzoekster een kind heeft maar heeft geoordeeld dat dit gegeven op zich geen reden vormde om verzoeksters aanvraag in te willigen gelet op het feit dat zij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet, en ook heeft geoordeeld dat dit gegeven geen beletsel vormt om een bevel om het grondgebied af te leveren gelet op het feit dat verzoekster zich met het gezin elders kan vestigen.

Verzoekster toont niet aan dat dit niet correct is. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat het kind van verzoekster nog zeer jong is, het ander kind betreft een nog ongeborn kind. Het nog zeer jonge kind kan zich dus nog gemakkelijk aanpassen aan het leven in een ander land. Hierbij kan ook nog worden geduïd dat het gegeven dat één van de ouders van een jong kind op legale wijze in België verblijft, op zich niet toelaat te concluderen dat het voor deze ouders niet mogelijk zou zijn zich elders te vestigen. Zoals reeds gesteld, wordt niet op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat het gezin zich niet elders kan vestigen. De verwerende partij heeft bijgevolg ook rekening gehouden met de belangen van het kind en gemotiveerd dat het belang van het kind niet noodzakelijk in het gedrang komt door de bestreden beslissing, aangezien er nog verschillende opties bestaan voor de ouders van dit kind om een gezinsleven te creëren. Verzoekster lijkt eraan voorbij te gaan dat zij en haar partner, als ouders, zelf keuzes dienen te maken en verantwoordelijkheden dienen op te nemen met betrekking tot hun kind en de wijze waarop zij hun gezinsleven organiseren.

3.3.3.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden verwijderingsmaatregel bevat volgende motieven:

“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat vader en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de minderjarige te schenden. Van medische problemen is hier geen sprake.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het belang van het kind en met het gezinsleven. Dit gebeurde op een voldoende en niet onredelijke wijze, zoals blijkt uit de bespreking hierboven van de aangehaalde schending van het Kinderrechtenverdrag en zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“II.4. Vierde middel: Schending van art. 3 van het EVRM

Een terugkeer naar Angola zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat het Belgische reisadvies al stelt dat niet-essentiële reizen afgeraden worden!

Ook is verzoekster een alleenstaande zwangere vrouw in Angola! Dat haar leven hierdoor in gevaar is! Dat de positie van de vrouw in Angola nog steeds precair is. Verzoekster vreest voor haar leven en dat van haar ongeboren kind.

Dat dit uiteraard uitzonderlijke omstandigheden zijn. Dat verwerende partij hier rekening mee dient te houden!

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM

Hier wordt er echter geen enkel onderzoek gevoerd naar de gegronde vrees voor vervolging die er heerst in hoofde van verzoekster, indien zij dient terug te keren!

Verzoekster haalde zelf. aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM en art 1 van het Verdrag van New York.

Verwerende partij weigert hier echter enig onderzoek naar te verrichten of zelfs maar rekening mee te houden en stelt louter en alleen dat de belangen van verzoekster zich in Angola zouden bevinden... Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Zij heeft in haar land van herkomst geen onderkomen, niemand die voor haar kan zorgen. In België woont verzoekster bij haar partner die haar een onderkomen biedt en haar onderhoudt.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid en waarom hierover zelfs niet geargumenteed wordt of enig onderzoek naar verricht wordt, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt en dat van haar ongeboren kind.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Men weigert dit te doen.”

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 3 EVRM.

Verzoekende partij haalt aan dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij als alleenstaande zwangere vrouw zou terugkeren naar Angola. Zij voert aan dat de positie van de vrouw in Angola nog steeds precair is en dat zij vreest voor haar leven en dat van haar ongeboren kind. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou hiermee geen rekening hebben gehouden en hierdoor tevens het zorgvuldigheids-, motiverings- en redelijkheidsbeginsel hebben geschonden.

Verzoekende partij maakt een schending van art. 3 EVRM niet aannemelijk.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat

een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Verzoekende partij toont zulks met haar vage en algemene beschouwingen niet aan.

Bovendien heeft de bestreden beslissing niet noodzakelijkerwijze tot gevolg dat verzoekende partij alleen zou moeten terugkeren naar het land van herkomst. Niets verhindert haar partner om haar te vergezellen naar het land van herkomst.

Terwijl de bestreden beslissing verzoekende partij geenszins verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijf niet kon worden ingediend in het kader van de gezinshereniging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.4.3.1. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster werd onderzocht maar dat haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Aldus werd een onderzoek gevoerd naar haar vrees ten opzichte van haar land van herkomst. Waar verzoekster nu aanvoert dat een terugkeer naar Angola als zwangere alleenstaande vrouw grote risico's met zich zou meebrengen, wordt opgemerkt dat verzoekster niet aantoont waarom het voor haar Nederlandse partner onmogelijk zou zijn om haar te vergezellen, zodat zij niet als alleenstaande vrouw zou moeten terugkeren. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekster geen informatie bijbrengt inzake de voorziene bevallingsdatum van het tweede kind, zodat zij mogelijk intussen al bevallen is en dus niet zwanger het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Tevens wordt erop gewezen dat de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster toont niet aan dat zij dit niet zou kunnen doen om reden van haar zwangerschap.

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de bewering dat als alleenstaande zwangere vrouw nergens terecht kan in Angola en daar een groot risico zou lopen. Verzoekster brengt evenwel geen concrete feiten aan ter staving van deze kritiek. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In het kader van het onderzoek van haar aanvraag, diende de verwerende partij na te gaan of zij voldeed aan alle wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met haar kind. *In casu* was dit niet het geval en wordt hierover gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Vervolgens wordt ook in de bevelscomponent rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster in België en met het belang van het kind. Het bestreden bevel houdt *in casu* geen gedwongen terugleiding in naar Angola. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert het volgende aan inzake het bevel om het grondgebied te verlaten:

“MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Verzoek verwijst naar zijn uiteenzetting hierboven.

Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten — enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing, uiteraard ook het bevel dient vernietigd te worden.”

3.5.2. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwijst de Raad naar het meer recente arrest van de Algemene Vergadering van de Raad nr. 115 993 van 19 december 2013 in andere zin:

“Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van “beide beslissingen”.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in

dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).”

Alleszins wordt er op gewezen dat er *in casu* geen redenen voorhanden zijn om de beslissing tot weigering van verblijf te vernietigen, zoals blijkt uit de ongegrondheid van de hierboven besproken middelen. Evenmin werden middelen of middelonderdelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond geacht.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET